

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/767/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 49.Pkf.634.038/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 24.Pk.IV.50039/2025/15. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék 49.Pkf.634.038/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a fenti kifogásolt bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, ezen túl a kifogásolt bírói döntések folytán az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joga, továbbá az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti magán- és családi élethez, illetve kapcsolattartáshoz való joga sérelmét is állította.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a rendelkezésre bocsátott bírósági iratok alapján a következőképpen foglalható össze.
- [4] 2.1. Az indítványozó (az alapügy kérelmezője) és a kérelmezett kapcsolatából két gyermek született (2008-ban és 2010-ben). Az indítványozó édesapának mint különélő szülőnek a gyermekekkel való kapcsolattartását a 11.P.XV.21.624/2022/38. számú, a Fővárosi Törvényszék 2023. november 21. napján kelt, 50.Pf.634.948/2023/9. számú határozatával helybenhagyott ítéletében rendezték. A kapcsolattartásra

vonatkozó határozat jelen alkotmányjogi panasz szempontjából releváns rendelkezése szerint az indítványozó a folyamatos kapcsolattartás keretében jogosult minden páros héten vasárnap 9:00 órától 17:00 óráig, míg az időszakos kapcsolattartás keretében a páros ünnepek másnapján 9:00 órától 18:00 óráig kapcsolatot tartani a gyermekekkel. A gyermekek átadásának helye a kérelmezett tartózkodási helye szerint, míg a visszaadásának helye a kérelmező lakóhelye szerint illetékes kerületi rendőrkapitányság előtt van. Az elmaradt folyamatos kapcsolattartást a következő kapcsolattartással nem érintett hétvégén, de legkésőbb hat hónapon belül, az ünnepnapokra eső elmaradt kapcsolattartást az ünnepnappal érintett szünetben, de legkésőbb az azt követő, kapcsolattartással nem érintett hétvégén kell pótolni.

- [5] 2.2. Az indítványozó 2024. december 29-én, 2025. január 12-én és január 26-án elmaradt kapcsolattartások vonatkozásában kérte azok végrehajtását, a kapcsolattartások pótlásának elrendelését, valamint kérte annak megállapítását, hogy a kérelmezett nem tett eleget az elsőfokú bírósági ítéletéből eredő kapcsolattartási kötelezettségének, mivel nem biztosította a zavartalan kapcsolattartást, emellett útiköltség igénye megtérítését is kérte.
- [6] Az elsőfokú bíróság az indítványozó kapcsolattartás végrehajtására irányuló kérelmét elutasította. Indokolásában kitért arra, hogy az indítványozó által sérelmezett kérelmezetti magatartásra, a kapcsolattartásra vonatkozó határozat megszegését a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnpt.) 22/B. § (4) bekezdésének a)–c) pontjai vonatkozásában vizsgálta. Az indítványozó által előterjesztett rendőrségi megkeresések eredményeként beszerzett iratok alapján feltárta, hogy a 2025. január 5-én az indítványozó bejelentése nyomán került sor a [...] Rendőr-főkapitányság [...] Kerületi Rendőrkapitányságának intézkedésére, amely során megállapítást nyert, hogy nem szökésről volt szó, a gyermekek haza akartak menni, amit az indítványozó nem értett meg. A bejelentés kapcsán nem készült rendőri jelentés, további eljárás nem indult. Az indítványozó 2025. január 19-én a [...] Rendőr-főkapitányság [...] Kerületi Rendőrkapitányságának Bűnügyi Osztályán feljelentést tett ismeretlen tettes ellen kiskorú veszélyeztetése, valamint kiskorú foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetése miatt. A rendőrség a feljelentést 2025. január 24. napján bűncselekmény hiányában elutasította, majd az indítványozó emiatt tett panasza tárgyában a [...] Kerületi Ügyészség a 2025. február 7-én kelt határozatával szintén elutasító döntést hozott. Ezen határozat rögzítette továbbá, hogy a gyermekek meghallgatásukkor egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy nem

szeretnének az indítványozóval kapcsolatot tartani, mert félnek tőle. Továbbá a szülők meghallgatásából az derült ki, hogy képtelenek a kapcsolattartásról érdemben kommunikálni, erre figyelemmel a rendőrség azt állapította meg, hogy nem tud a kapcsolattartás megvalósulása érdekében hathatósan intézkedni. A rendőrségi határozat továbbá azt is tartalmazta, hogy az indítványozó az elmúlt években több alkalommal tett feljelentést a kérelmezett ellen kiskorúval való kapcsolattartás akadályozásának vétsége, valamint kiskorú veszélyeztetésének bűntette gyanúja miatt, az ennek nyomán indított eljárásokban azonban bizonyítást nyert, hogy az anya nem jelent veszélyt a gyermekeire, a gyermekek maguk döntöttek úgy, hogy nem kívánnak részt venni a felügyelt kapcsolattartásokon. Az indítványozó január 19-én a korábbiakhoz hasonló tényállás alapján kívánt feljelentéssel élni a kérelmezettel szemben, mely ügyekben bűncselekmény kétséget kizáróan nem volt a gondozó szülő terhére róható. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a vizsgálat tárgyává tett kapcsolattartások részben megvalósultak, részben pedig a kérelmezettnek fel nem róható okból hiúsultak meg, így a gyermekek – orvosi igazolással alátámasztott – betegsége miatt, vagy azért, mert idő előtt megszakították a kapcsolattartást. Az elsőfokú bíróság kifejtette továbbá, hogy két 14 év feletti fiúgyermekről van szó, akiknek a polgári jog szabályai szerint, ha korlátozottan is, de akaratnyilvánítási joga és lehetősége van, önállóan közlekednek, ezért az előírtnál korábbi távozásuk nem róható fel a kérelmezettnek. Indokolásában azt is kiemelte, hogy az a körülmény, hogy a kapcsolattartások nem szeretettel léghőben telnek, nem alapozza meg annak a bírósági megállapítását, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat. A szülő és a gyermekei közötti kötődés helyreállítása az indítványozó feladata, a jó hangulatú kapcsolattartás nem várható pusztán a kérelmezett általi lelki felkészítéstől, az esetleges anyai ellennevelés pedig a konkrét nemperes eljárásban nem volt vizsgálható. Többek között azt is kiemelte, hogy a gyermek mindenek felett álló érdeke, hogy mindkét szülőjével szoros érzelmi kapcsolatot alakítson ki, amihez rendkívül fontos a különélő szülők együttműködése. Mindezek alapján a felek előadása és az eljárásban beszerzett bizonyítékok alapján az volt megállapítható, hogy a kötelezett nem szegte meg a kapcsolattartásra való kötelezettségét, erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kérelmezett felróhatóságának hiányát állapította meg. Megállapította továbbá, hogy tekintettel arra, hogy a kérelemben megjelölt időpontokban a kapcsolattartás megvalósult, illetve pótlásra sor került, a kérelmező kérelmét (az útiköltség igényére is tekintettel) elutasította.

- [7] Az indítványozó az elsőfokú bíróság végzése ellen fellebbezéssel élt, elsődlegesen az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérve, hivatkozással arra, hogy a bíróság a döntése előtt nem küldte meg számára a

rendőrség által rendelkezésre bocsátott iratokat és a kérelmezett érdemi nyilatkozatát. A másodfokú bíróság végzésével az indítványozó fellebbezését alaptalannak találva, az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Figyelemmel a Pp. 381. §-ában foglaltakra hangsúlyozta, hogy a kapcsolattartás végrehajtására irányuló nemperes eljárásban, ha a döntéshez szükséges adatok már rendelkezésre álltak, az elsőfokú bíróság a határozatának meghozatalát megelőzően nem volt köteles megküldeni a kérelmezett nyilatkozatát az indítványozónak az észrevételei előterjesztése érdekében, az indítványozó hivatkozása – a másodfokú bíróság álláspontja szerint téves jogszabály-értelmezésen alapul. Kifejtette továbbá, hogy a kérelmezőnek úgy kell előterjesztenie a kérelmét – figyelemmel a Bnpt. szabályaira – hogy az hiánypótlás és kiegészítés nélkül elbírálnak legyen. Ezért amennyiben az állításai alátámasztására szükségesnek tartja, a kérelemben kell a bizonyítási indítványait megtennie. Utalt arra, hogy szintén a Bnpt. rendelkezései alapján a bíróságnak soron kívül kell eljárnia, ezért az elsőfokú bíróság (amennyiben további intézkedést nem látott szükségesnek) helytállóan hozott érdemi döntést a felek írásbeli beadványa, az indítványozó kérelme, valamint az általa tett nyilatkozata és a csatolt, illetve beszerzett bizonyítékok alapján, megfigyelve a kontradiktórius eljárás feltételeinek. Egyben utalt arra, hogy nem sérültek az elsőfokú eljárás lényeges szabályai és joghátrány sem érte az indítványozót azzal, hogy előzetesen nem kapta kézhez a rendőrségi eljárásban keletkezett iratokat. Indokolásában kiemelte, hogy az a körülmény, hogy az indítványozó utóbb nem ért egyet az általa indítványozott bizonyítás eredményével, nem teszi megkérdőjelezhetővé a nyomozóhatóság által kiállított iratok valóságtartalmát. Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem látott indokot az elsőfokú bíróság végzésének a hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásának elrendelésére, miután a felsoroltak alapján azt állapította meg, hogy nem történt az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértés. Az indítványozói fellebbezés – tartalmát tekintve – az elsőfokú végzés anyagi jogi felülbírálatát is kérte, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna állapítania a kérelmezett felróhatóságát, amit abban látott, hogy elmulasztotta a gyermekek kapcsolattartásra történő felkészítését. A másodfokú bíróság, utalt arra, hogy mintegy két év kihagyás után (a bíróság egy évre megvonta az apa kapcsolattartási jogát) kellett egy 14,5 éves, valamint egy 16,5 éves gyermeket felkészítenie a kapcsolattartásra, amit meg is tett, mivel a 2025 január 5-i kapcsolattartás megkezdődött, annak megszakadása ugyanakkor – a másodfokú bíróság álláspontja szerint is – az indítványozónak mint kérelmezőnek felróható. Ezt a másodfokú bíróság – többek között – azzal indokolta, hogy nem támogatható az az apai magatartás, mely a gyermekek kapcsolattartás megszakítására irányuló

szándékának kinyilvánítására a rendőrség bevonásával, a buszra való felszállásuk megakadályozásával, a gyermekek nyilvános megszegésével reagál. Utalt továbbá arra, hogy az apai hivatkozással ellentétben a gyermekek nem voltak a felügyeletére bízva, mivel az életkorukból adódóan az önálló hazaindulásuk nem jelenthetett rájuk veszélyt. Az indítványozónak – figyelemmel a kapcsolattartás nélkül eltelt hosszú időre – lényegesen nagyobb rugalmasságot kellett volna tanúsítania a gyermekekkel szemben. Ugyanakkor a kérelmezett nem ismerhette a kapcsolattartás során történeteket, mivel nem volt jelen, így nem volt tőle elvárható, hogy közvetítsen az apa és a gyermekek között kialakult konfliktusban. Indokolásában arra is kitért, hogy a nyomozóhatóság az eset kapcsán a bíróságnak azt a tájékoztatást adta, hogy a gyermekek csak haza szerettek volna menni, amit az indítványozó nem értett meg, továbbá ez alapján rendkívül túlzó szökési kísérletről beszélni. Az indítványozó reakciójára a nyomozóhatóság azt a tájékoztatást adta, hogy az nem volt adekvátnak tekinthető. Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az előzőleg megfélemlített és a rendőrség útján maradásra bírt gyermekeket az anya nem tudta volna oly módon felkészíteni a kapcsolattartásra, hogy az ne váltson ki belőlük ellenállást, és ne tegyenek meg mindent, hogy elkerüljék az indítványozóval való kapcsolattartást. A másodfokú bíróság indokolásában összességében azt állapította meg, hogy a gyermekek átmeneti ellenállása az apa magatartására volt visszavezethető, a kérelmezettől pedig az adott helyzetben az volt elvárható magatartás, hogy nem kényszerítette a gyermekeket olyan kapcsolattartásra, melyet a negatív tapasztalataik alapján háritani akartak. A szülőknek a kapcsolattartások újraindulását megelőzően egyeztetniük lett volna szükséges, megosztva ezt a gyermekekkel is, míg az indítványozótól elvárható lett volna, hogy olyan feltételeket és légkört teremtsen, mely lehetőséget kínál a nyugodt, tartalmas együttlétre. Továbbá valószínűsítette a másodfokú bíróság, hogy a gyermekek hozzáállásának februártól tapasztalható változása nem az anya felkészítésének, hanem az apa gyermekekkel szemben tanúsított elfogadóbb, alkalmazkodásra és együttműködésre kész magatartásának a következménye.

- [8] 2.3. Az indítványozó az Alkotmánybíróság előtt az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal élt, melyben a IV. és XV. Kerületi Bíróság 24.Pk.IV.50039/2025/15. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék 49.Pkf.634.038/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte. Az Alkotmánybíróság Főtitkárának felhívására kiegészített indítványában nézete szerint a kifogásolt bírói döntések folytán sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes (bíróági) eljáráshoz fűződő joga, az

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való joga, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében garantált magán- és családi élethez, illetve kapcsolattartáshoz való alapjoga.

- [9] Az indítvány indokolásában az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz a bírói döntések Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközését arra tekintettel állította, hogy az elsőfokú bíróság elvonta tőle a védekezés lehetőségét, mivel soronkívüliségre hivatkozva nem küldte meg részére a kérelmezett ellenkérelmét, a fellebbezési ellenkérelmet, valamint a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokat nem ismerhette meg, így elzárta attól, hogy tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson. Ezzel sérült a nyilatkozattételhez, valamint a védekezéshez való joga, továbbá a fegyverek egyenlőségének joga. Véleménye szerint az elsőfokú bíróságnak bőséges ideje lett volna megküldenie az ellenérdekű fél beadványait, ugyanis az elsőfokú bíróság 47 nappal az ellenkérelem, míg a másodfokú bíróság 112 nappal a fellebbezési ellenkérelem benyújtását követően hozta meg döntését. Állítása szerint a bíróságok nem ismerték fel az ügy alapjogi relevanciáját, azt kiüresítették, ezzel alaptörvény-ellenességet idézve elő. Míg a jogorvoslathoz való jogának a sérelmét abban látta, hogy a másodfokú bíróság a jogorvoslati eljárás során nem orvosolta az említett (alapjogi) sérelmet, ezzel formálissá téve a jogorvoslathoz való jogát. Hivatkozott továbbá az Alkotmánybíróság 3311/2018. (X. 16.) AB határozatában (Indokolásában [34]) foglaltakra, amely megállapította, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme úgy is bekövetkezhet, hogy nem áll fenn oksági kapcsolat a lényeges eljárási szabálysértés és az ügy kimenetele között. Nézete szerint esetében hasonló módon sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes (bírósi) eljáráshoz való joga. Ugyanakkor állítása szerint ügyében az oksági kapcsolat is megállapítható, mivel a bíróságok kizárólag az ellenérdekű fél által előadottakra, továbbá az indítványozó által állítólagosan tanúsított magatartására alapozták döntésüket. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelmével összefüggésben előadta, hogy a kapcsolattartási jogának érvényesítése iránt indított eljárás éppen a tisztességes eljárás sérelme miatt zárult számára kedvezőtlenül, mivel nem volt lehetősége a védekezésre. Így az eljárási alapjogsérelme közvetlenül vezetett a kapcsolattartás megghiúsulásához, ami a családi élethez való sérelmét eredményezte.

- [10] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban jár el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi

panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.

- [11] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.
- [12] 3.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [13] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. §-a és az Ügyrend 28. § (1) bekezdése alapján határidőben érkezett.
- [14] Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó a Fővárosi Törvényszék 49.Pkf.634.038/2025/3. számú végzése a bírósági eljárást befejező, jogorvoslattal nem támadható döntésének alkotmányossági vizsgálatát kérte, amely ellen fellebbezésnek vagy további felülvizsgálatnak nincs helye, továbbá az indítványozó az Alaptörvényben biztosított jogai sérelmére hivatkozott, ezért az alkotmányjogi panasz e tekintetben is megfelel az Abtv. 27. §-ában előírt követelményeknek. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránt indított ügyben kérelmező [27. § (2) bekezdés *a*)-*c*) pontjai] volt, fennáll.
- [15] 3.2. Az indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményének nagyobb részben eleget tesz, tartalmazva: *a*) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) *b*) az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés Alaptörvényben biztosított jogát sérti); *c*) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést; *d*) az Alaptörvény sérülni vélt

rendelkezését [XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, VI. cikk (1) bekezdése]; *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, továbbá ezzel összefüggésben. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény VI. cikke (1) bekezdése vonatkozásában a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdése *e)* pontja tekintetében hiányos, ugyanis nem tartalmaz önálló, releváns alkotmányjogi érvelést arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések pontosan hogyan sértik az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogát, azt kizárólag a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérelmére tekintettel véli megállapíthatónak.

- [16] 3.3. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [17] A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő, Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes” {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17] - [18]}.
- [18] Ugyanakkor a 3459/2022. (X. 28.) AB végzés – utalva a 3309/2022. (VI. 24.) AB végzésében foglaltakra {Indokolás [29]} – hangsúlyozta, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárásban az Alkotmánybíróság feladata nem az, hogy az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás tény-és jogkérdéseit vizsgálja felül, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól {Indokolás [16]}.
- [19] 3.3.1. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti sérelmét egyrészt arra tekintettel állította, hogy a bíróságok eljárási szabálysértést követtek el annak folytán, hogy soronkívüliségre hivatkozással nem küldték meg részére sem az ellenérdekű fél ellenkérelmét, fellebbezési ellenkérelmét, valamint a bizonyítékokat,

sértve ezzel a fegyveregyenlőség elvét. Továbbá a kifogásolt bírói döntések kizárólag az ellenérdekű fél által előadottakra alapozták a döntésüket, ezzel tartalmilag a pártatlanság sérelmét állítva.

- [20] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt utal arra, hogy az alkotmányjogi panaszra okot adó eljárás tárgya a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása volt, a Bnpt. 22/A.–22/E. §-ainak megfelelően. Ennek az eljárásnak a tárgya kizárólag az, hogy a kérelmezett felróhatóan megszegte-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, a Bnpt. 22/B. § (4) bekezdésének megfelelően.
- [21] A Bnpt. szerinti, a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárásban a bíróság(ok)nak azt kell vizsgálnia, hogy a kérelmezett megsértette-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozat valamely rendelkezését, és amennyiben igen, úgy ezt felróhatóan tette-e. Az indítványozó által előadott érveket (valamint felvetett bizonyítási indítványt, a rendőrségi eljárásban keletkezett iratok beszerzését) az eljáró bíróságok értékelték. Mind a határozatban foglaltak megsértésének megállapításával, mind pedig a kérelmezett felróhatóságának vizsgálatával kapcsolatos kérdéseket vizsgálták, arról az indokolásukban számot adtak. Azonban az indítványozó által felvetettek olyan tényállás-megállapítási, bizonyítási és bizonyíték-értékelési (és ekként nem alkotmányjogi) kérdések, melyek vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esnek.
- [22] A támadott bírói döntések alapjául szolgáló bizonyítékokkal, illetve összességében a lefolytatott *bizonyítási eljárással* kapcsolatos indítványozói kifogás tekintetében az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatára utal, és jelen ügyben is nyomatékkal hangsúlyozza, hogy a bizonyítékokra vonatkozó értékelő tevékenység – a bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése – nem lehet alkotmányossági felülvizsgálat tárgya. A „tiszteséges eljáráshoz való jog tekintetében az alkotmányossági vizsgálat csak arra korlátozódik, hogy a bizonyítási kötelezettségüknek a bíróságok eleget tettek-e, azt azonban nem vizsgálja az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy nem jár el negyedfokú bíróságként –, hogy a levont következtetések szakjogilag helyesek-e” {3216/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [40]}. A tiszteséges eljáráshoz való jog sérelmét nem eredményezi az a körülmény, hogy az eljárás egyik résztvevője szerint a bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokból téves következtetést vontak le {3216/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [42]}. Ennek értelmében alkotmányjogi panasz eljárásban nincs mód annak vizsgálatára, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont

következtetés megalapozott-e {a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3427/2020. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [12]}. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság«” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.

[23] Míg a bíróságok vélt pártosságával összefüggésben megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy önmagában az a tény, hogy az indítványozó a bírósági döntéseket magára nézve sérelmesnek tartja, illetve nem osztja az eljáró bíróságok álláspontját, nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.

[24] 3.3.2. Az indítványozó a kifogásolt bírói döntések folytán a jogorvoslati jogának a sérelmét is állította. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az indítványozó az elsőfokú bírósági döntés tartalmának ismeretében nyújtott be fellebbezést, jogorvoslati jogával élhetett és élt is, számára az a jogszabályi keretek között tehát biztosítva volt, így nem került az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti joga kiüresítésre.

[25] Ezzel összefüggésben is megjegyzi az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55], 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.

[26] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyíték-értékelésének, illetve a bizonyítási eljárás látszólagos elmaradásának, továbbá ezzel

összefüggő jogalkalmazásának helytállóságát vitatva. Így az indítványozó Abtv. 27. §-ára alkotmányjogi panaszra való tekintettel a bírósági döntésének felülbírálatára irányul. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a bírói döntésekkel összefüggésben nem merült fel bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye.

[27] 4. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság –tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 29. §-ában foglaltaknak, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2026. június 30.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró